

Ferran Torrent
ESPÈCIES PROTEGIDES

Celdoni Curull, català exemplar, arribà a Dakar, capital del Senegal, via Madrid. Des de Barcelona, els vols al país africà sols eixien amb una certa regularitat al setembre. Els catalans, ciutadans orgullosament europeus i reivindicatius de mena, no tenien gaires enllaços amb el continent africà. Tampoc disposaven de vols diaris a Nova York, traslladats a la capital d'Espanya. Però a Celdoni Curull tant li feien, Europa i Nova York. Els seus negocis estaven a Gàmbia, Mali, Mauritània i Senegal, països als quals arribava des de Madrid, perquè Espanya sempre havia estat molt ben connectada amb Àfrica.

Abans de ser agent de futbolistes, Celdoni Curull es dedicà durant molt de temps a la importació de fusta des de Guinea, un país que li clivellà la integritat moral, sant i senya de la família Curull: també el pare s'hi havia dedicat. Compromís i confiança, vet ací el lema de la firma. Celdoni, però, hagué de bregar amb el règim de Teodoro Obiang (ja li ho digué un guineà resignat i sarcàstic, excollidor de taronges a València: «A Guinea, les coses són Obiangs o negres»), un règim que escampà la corrupció fins a persones de rectitud moral com ell. D'entrada, per tal de continuar amb el negoci va haver de subornar uns quants funcionaris; els caps de departaments, per insignificants que foren, també hi volgueren participar. Els van imitar gelosos subsecretaris de ministeris fins que Celdoni, així que comprovà que els suborns gairebé superaven els guanys, decidí tirar pel dret i entrevistar-se amb el ministre d'Afers Exteriors, que, escandalitzat, suprimí amb una telefonada totes les diguem-ne canongies. Celdoni quedà satisfet; per bé que el ministre s'arrogà en la seua persona els incentius

monetaris que pertanyien als altres, també és cert que li donà una explotació major –fins vuitanta mil fanecades–, circumstància que li permeté tornar als beneficis anteriors.

Català judiciós, Celdoni era conscient que en un país on tothom parava la mà amb una facilitat sorprenent un dia o un altre les coses s'havien de tòrcer. D'estat civil decebut amb alguna esperança, i amb escassa tirada a les faldilles, emprava el temps lliure presenciant partits de futbol que els joves guineans sovint practicaven amb pilotes esquerdades. Així va començar Celdoni a interessar-se per les qüestions tècniques del futbol. En realitat, com tots els catalans de debò, albergava l'esperança de presidir el Barça. Més encara tractant-se d'un culer com ell, al qual son pare féu soci del club abans d'apuntar-lo al registre eclesiàstic tot i ser catòlic practicant.

Com a tècnic observador, Celdoni, en tres mesos, proporcionà dos jugadors a l'Igualada i un altre al Gavà. Els tres guineans acabaren treballant a les plantacions agrícoles del Maresme. No obstant això, dos anys després Celdoni havia enviat guineans pràcticament a tots els equips de la Preferent catalana, i fins i tot un arribà a jugar en la segona divisió B. Fou l'únic que no retornaren, però a hores d'ara se li havia perdut la pista. Si més no, Celdoni començà a fer una mica de caixa extra a propòsit d'un hobby que, cal dir-ho, es convertí en professió quan Teodoro Obiang, president per aclamació forçosa del país, li va muntar una escola de futbol ben equipada perquè exportara figures guineanes per tot Europa. El Govern –Obiang– es quedaria el setanta-cinc per cent dels traspassos (per allotjament i despeses dels jugadors), i ell, la resta. El problema no fou la minsa comissió que rebia, sinó més aviat que no hi havia al país cap guineà que fera una passada correcta amb una pilota normal. Per polir la tècnica van dur dos entrenadors russos, un polonès i fins i tot un brasiler. Van provar diferents escoles i estratègies, però la màxima que els jugadors fan el sistema no s'ajustava al fet futbolístic guineà. No treien una figura ni

esculpint-la. En un acte de desesperació i davant la impaciència del cap d'Estat, Celdoni Curull s'armà de valor i es féu càrrec de la part tècnica per posar en pràctica, tot recordant el Barça heroic de Johan Cruyff, la línia de tres defenses, tres migcampistes amb vocació ofensiva i quatre davanters d'instint assassí. En els entrenaments l'estratègia funcionava. L'equip teòricament titular rebia molts gols, però sempre en marcava un més seguint la filosofia del gran holandès. A fi de fer una prova seriosa, a l'efecte de comprovar el potencial futbolístic guineà, s'acordà un partit amistós contra el Senegal, encontre que van perdre per zero a sis (Senegal jugà amb els reserves) amb l'estadi a gom d'aficionats expectants i un arbitratge imparcial. Celdoni Curull, català responsable, abandonà el país després d'una roda de premsa el·líptica («Si ho he de dir amb pulcritud, el futbol és així») amb una avioneta de vol vacil·lant, sense presentar la dimissió per escrit, tot renunciant a la indemnització legal que li pertocava, just abans que Obiang, que havia ordenat la seua recerca i captura per ofensa greu a la nació, l'enxampara.

Al Senegal, Celdoni havia fet contactes i va treballar per a un romanès, intermediari agent FIFA, que el va introduir com a ajudant en un grau professionalment superior. Féu d'observador tècnic a Namíbia i el Zaire, nacions escasses en cracks, al marge d'altres deficiències d'ordre moral i polític. Si més no n'aprenia, però. Tenia residència al Senegal i quan hi anava confeccionava, pel seu compte, un fitxer de nadius amb aptituds. El fitxer acabà a les mans del romanès, que li'l descobrí un dia que tots dos soparen a casa Celdoni un *chebou-diene*, plat d'origen wòlof, una barreja d'arròs i peix. Català de nissaga antiga ben acostumat que l'entabaren, Celdoni Curull, tanmateix, perseverà en el fitxer personal, però aquesta vegada mental. Duia al cap tots els jugadors amb projecció de futur. Per conservar la memòria –un altre tret molt català–, cada dia repassava la llista completa, ara refusant aquells que el temps demostrava que no valien, ara afegint-ne d'altres.

Un dia d'agost plujós, molt plujós, observà amb atenció, en un barri perifèric de Dakar, un adolescent, a la ratlla dels quinze anys, que la tocava excepcionalment bé tot i el provisional camp de futbol, un autèntic fangar. A qui li recordava aquella figura fràgil i espigada? Celdoni pensà en Kubala, en l'enorme habilitat amb què l'hongarès feia el driblatge en sec, en la mestria amb què duia la pilota als peus sense necessitat de mirar-la. Una meravella, el senegalès, un prodigi de tècnica, un jugador de dibuixos animats segons el llenguatge que empraria un especialista pedant. I només era un adolescent. Celdoni intuï la troballa, però, català reflexiu com era, va pensar en els milers de juvenils africans que es perdien per falta de bons consells i d'alimentació adequada. De seguida, Celdoni es posà en contacte amb la secretaria tècnica del Barça, que eren vuit i el dubte, no gens metafísic, de comprovar quin de tots era el més inútil. L'oferiment no reeixí perquè, cal dir-ho, Celdoni no havia estat gaire afortunat en altres recomanacions anteriors. Insistí tot advertint-los que, ara sí, es tractava d'una autèntica figura, d'un d'aquells jugadors que marquen una època. Que el provaren un parell de mesos, tres, no ho sé, que l'observaren i de seguida s'adonarien de l'error en què estaven. Atès el seu crèdit sota mínims no li feren cas. Culer, però amb la convicció intractable que el seu club era alguna cosa més que una empresa esportiva, convençut que l'èxit del Barça representava el triomf de Catalunya, Celdoni anteposà l'interès ideològic al professional i decidí adquirir-lo ell, perquè no caiguera a les mans de cap altre equip, posem per cas el Madrid. Va fitxar l'adolescent Ndiane Bouba per una quantitat mensual, que la família, els pares i els vuit germans, agrai amb sinceritat africana i necessitat ancestral. Llavors hagué de comprar l'equip de l'Stade de Mbour, perquè hi jugara.

Agent de futbolistes amb llicència FIFA, Celdoni, com feia sovint, aterrava a l'aeroport de Dakar via Madrid. Uns dies abans havia estat a Marsella, negociant amb aquell club la incorporació d'un defensa de Mali. De Marsella va anar a Barcelona a veure la

família i, de passada, recordar-los als de la secretaria tècnica del Barça l'espifiada històrica que cometien si persistien a no fer-li cas. Li van dir que el lloc de davanter centre el tenien molt ben cobert amb Kluivert. No li van donar temps ni de mostrar-los una cinta de vídeo amb els millors gols de Bouba. Mentre introduïa la cinta en una bossa de viatge féu un darrer intent tot intimidant-los amb el fet que el Bayern, el Milan, l'Inter (féu una pausa per subratllar-ho amb un to amenaçador) i també el Madrid havien demanat preu per Bouba. I com és que encara no l'han fitxat?, li van replicar. Això fou definitiu, una humiliació professional i humana imperdonable. No es podien ni imaginar que el seu únic interès era que el gran senegalès fitxara pel Barça? Potser pensaven que els pressionava amb ofertes fantasmals? Camí de l'aeroport en un taxi per agafar el vol Barcelona-Madrid, a la Diagonal, a l'altura de la plaça de Francesc Macià, Celdoni trencà el carnet del Barça. Així que ho féu tingué un moment de tristesa, un bocí de malenconia. Es considerava un culer de cor, un barcelonista implacable sense carnet després de quaranta-vuit anys de soci, però sentia els colors de la samarreta com si la suara cada diumenge. També se sentia desenganyat. A desgrat de tot, una cosa tenia clara: Ndiane Bouba no fitxaria mai pel Madrid. Ni per tot l'or del món. Celdoni encara no ho sabia, perquè els designis del futbol són de vegades inescrutables, però l'estrella senegalesa aviat es convertiria en la gran esperança negra del València C F.

A milers de quilòmetres de Dakar, just a la part del llac de l'Albufera anomenada el tancat de Lloris, Juan Lloris estava pensatiu assegut a la punta d'una barca. Entre les cames, una cubana com una haca perxerona li feia una fel·lació.

—Tita, tita, tita...

De tant en tant, Claudia reclamava la consideració de Lloris amb la banda sonora que, sexualment, més excitava l'empresari, per evitar que el plaer convertit en hàbit el portara a l'automatisme.

No era un reclam qualsevol. Amb mig any d'amant fixa, Claudia sabia com motivar-lo. La intimitat mena a les confidències i l'empresari, en un instant de feblesa nostàlgica, potser en una prova d'estima, relatà a la cubana els seus inicis sexuals, tan importants en la formació d'un home. De ben jove, Lloris tingué experiències zoofíliques. No res de l'altre món, ja que va practicar amb animals de corral, que en aquella època d'estretors econòmiques solucionaven un dia llarg sense un plat de calent, i també, com és el cas, una fiblada eròtica pròpia de l'esplendor juvenil. En descàrrec seu cal dir que la moral franquista no deixava moltes eixides al desfogament sexual: o putes o gallines. Atès que era pobre de solemnitat, una bacona i tres gallines li permeteren descobrir el plaer prohibit aprofitant l'absència de la mare, buscant en el mercat, a última hora del matí, les rebaixes del rebuig. També va provar amb un pollastre, però sempre tingué molt clara la seua heterosexualitat (les cabres, amb les quals mantenia un innegable *feeling*, no gosà tocar-les per respecte a la Legión Española). Amb els anys, en moments concrets, se li reproduïa l'aprenentatge. Allò que no era sexualment correcte l'estimulava, de manera que, per encoratjar-se la libido quan estava una mica apàtic, inconscientment pensava en les gallines (va poder oblidar la bacona: pesava vora dos-cents quilos i li triturrà tres dits d'un peu a causa d'una embranzida desmesurada). Tita, tita, tita... recitava amb sensualitat Claudia la cubana.

Lloris no estava per a tites. Feia cabal de les cabòries i pel seu cap frenètic transitaven multitud de projectes. La idea de tornar a ser un ciutadà important no el deixava en pau. Ni la fel·lació adés amb més frenesí, adés més calmosament, l'apartava de l'obsessió d'un retorn per la porta gran; un retorn que no considerava sinó una revenja. Com fer-ho, però? Si fa un temps tenia gairebé totes les portes barrades, ara, després de l'afer de les prostitutes (judicialment il·lès, però moralment tacat), ho tenia més pelut. Tranquil, Juan, pensa amb calma, es digué. I amb la mà aturà els moviments de la cubana. *Dame la lechita, patito*. La resposta a la demanda

d'ella fou un silenci amenaçador, una mirada recriminadora. I de seguida tornà a les cavil·lacions: quants personatges hi havia a València assenyalats per assumptes de faldilles? El recompte, llarguíssim; els rumors, incessants. Començant pels que més manaven empresarialment i políticament, la llista era interminable. Però cap dels seus afers passava de la xafarderia dels restaurants. Tothom coneixia el qui-és-qui de la guia sexual valenciana, fins i tot se n'havia fet alguna insinuació indirecta en la premsa opositora. Però tot romania en el més estricte rum-rum. En canvi ell havia eixit als diaris barrejat en un afer de tràfic de blanques que, per bé que no hi tenia res a veure, l'esquitxava col·lateralment per culpa d'una inclinació disbauxada a les prostitutes (per estalviar-se problemes ara tenia una amant, una bona xica cubana a la qual li va posar els papers en regla contractant-la per al servei domèstic). Això no obstant disposava d'un as a la mànega: aquell matí havia ingressat cent vint milions d'euros. Era adient començar de nou en la construcció? No tenia cap sentit perquè havia venut la part de les seues societats (la resta pertanyia a l'exdona) a una promotora alemanya. A més, a la seua edat li esqueien negocis ràpids, especulatius, sense empleats ni maldecaps. De fet, continuava l'activitat de compravenda de naus industrials i solars, que mai no abandonà. Li agradava guanyar diners, tots els que poguera, però quan se'n tenen tants minva la motivació. Calia afegir, a més, que perseguia erigir-se en un gran personatge. De què valien els diners si no gaudia del reconeixement social? Ho havia intentat i perdé. No cal estendre's en els errors comesos, en les traïcions rebudes. Amb tot, només era una batalla i s'entestava a guanyar una guerra que no el deixava viure fins declarar-se vencedor. La rancúnia era superior al goig d'una vida sense problemes econòmics. Ni tan sols el sexe li produïa tant de plaer com la possibilitat de la revenja. Féu un senyal a Clàudia, que s'agenollà de nou. La barca trontollà i Lloris s'agafà al cap de la cubana. Només era vici, costum, perquè el pensament se l'enduïa.

Què podia comprar amb cent vint milions d'euros? Moltes coses, sens dubte, però cap l'encimbellaria com a persona important a més de rica. Un personatge nascut en la misèria que arribava a ser cèlebre. Una vida de llibre, això el faria feliç. Més encara després de sentir-se refusat. I si es dedicava a la política? Amb els seus diners podia costejar-se una campanya en un poble important. Xàtiva, per exemple, una ciutat emblemàtica. Des d'allí es donaria a conèixer i faria el salt a la ciutat, i de València a la Generalitat, i... A Xàtiva tenien un quadre de Felip V cap per avall com a conseqüència de la Guerra de Successió, quan el Borbó ordenà cremar la ciutat. Doncs bé, ell el posaria cap per amunt; hi hauria un escàndol per trencar la tradició. Llavors demanaria excuses públiques i el deixaria com estava. D'una cosa així se n'assabentarien fins i tot a la Zarzuela o la Moncloa, on fóra que visquera el rei. Tenien una nòmina extensa de lectors de diaris controlant tot allò que afectava el monarca. Una bomba. I una altra: els del Front Nacionalista Valencià li devien un gran favor; quatre-cents milions de pessetes d'ell els havien permès no sols entrar al Parlament sinó decidir el Govern. És clar que d'aquella donació no hi havia cap constància, ni un paper, res signat. No obstant això, confiava en la integritat moral dels nacionalistes (per confiar que no quede). Però què els demanaria? Les eleccions autonòmiques ja s'havien celebrat. Una llàstima perquè li hauria plagut ser diputat valencianista, polític retòric adornat de paraules, dels que eixien als mitjans de comunicació, dels que la gent, agraïda, saludava amb respecte pel carrer. Però s'havia d'esperar tres anys llargs, fins a les pròximes eleccions. No era un home de paciència. Potser els del Front voldrien tornar-li el favor adjudicant-li obres. Res d'embolics empresarials, ja no s'hi dedicava. Fet: els demanaria ser alcalde de València, ara que la reforma de l'Estatut permetia separar les eleccions municipals de les autonòmiques. Quatre-cents milions de pessetes s'ho valien. El somni de convertir la seua ciutat en l'admiració d'Espanya l'omplia. Com

a constructor experimentat sabia com fer-ho. Si els del Front havien decidit el Govern de la Generalitat (recordà que el van donar als conservadors), ben bé podien ser també partit frontissa a l'Ajuntament. S'imaginà la seua foto pertot arreu. Quina revenja millor que tornar convertit en alcalde de València? Quina millor revenja que fotre totes les empreses comissionistes que sucaven impunement de l'erari públic? Lloris posaria ordre. Però els del Front, què en dirien? Segons el pacte que segellaren no li devien res. Els donava els diners per valencianista. És clar que ho era! Per això aspirava a la més gran tasca que un valencià, per la seua ciutat, se sacrificaria per dur endavant. I si es feien els llonguiss, com si no el conegueren? El pensament el va inquietar tant que el seu penis, per empatia, se li va arrugar a la mà de la mulata. Amb un gest de fatiga, un xic emmurriada, Claudia recolzà el cap sobre les cames de Lloris.

Demà parlaria amb els del Front. Si es negaven a rebre'l, si es desentenien de l'ajuda desinteressada que els va donar, convocaria una roda de premsa per denunciar-los. Certament no podia demostrar gran cosa, però era obvi que la campanya electoral que havien dut a terme superava amb escreix l'economia dels nacionalistes. Armaria un canyaret. A ell tant li feia. No hi tenia res a perdre, socialment parlant. Neguitós tancà les cames. Claudia es posà dreta. Llavors se sentí l'eco d'un tita, tita, tita...

La cubana es va sorprendre, no havia dit res. Lloris s'apujà els pantalons amb rapidesa i va mirar a tort i a dret buscant d'on havia eixit un reclam que suposava íntim i amb una veu tan masculina i poc delicada. L'oncle Granero s'ajupí darrere d'una mata de junça i romangué quiet uns minuts fins que l'empresari menà la barca cap a un carreró d'aigua. Aleshores l'oncle, tot i els seus setanta-cinc anys, malgrat l'artritis que patia, marxà tot d'una amb passos àgils pels marges dels carrerons d'aigua cap a casa. Hi va entrar desfciós i buscà la dona, cuinant el sopar per al senyoret i l'acompanyant.

–D'on véns amb eixe panteix?

Per res del món li ho hauria dit; a més, a causa de la fatiga no podia dir ni pruna. Assegut vora la taula de fusta de la cuina, va pelar amb lentitud, entre sospirs, algunes creïlles per a l'allipebre. Quan Claudia i Lloris hi entraren encara li durava l'erecció. Llavors va mirar el senyoret, encara neguitós per l'incident, pensà en la seua austera eficàcia com a home, observà a Claudia, donassa de costums distesos quan s'asseia a les cadires. Mal pardal el que descuida el niu, mormolà interiorment mentre tornava a pelar les creïlles.